

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 66/2018-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Bazcom, a. s., Opletalova 55, Nové Město, Praha 1, Česká republika, právne zastúpenej spoločnosťou BBH advokátska kancelária, s. r. o., Suché Mýto 1, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka Mgr. Oľga Beláňová, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 R 1/2017 a jeho uznesením z 27. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Bazcom, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2017 osobne doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Bazcom, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 R 1/2017 a jeho uznesením z 27. októbra 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je veriteľkou obchodnej spoločnosti BENE Pharma s. r. o. (ďalej len „dlžníčka“). Zmluvou o úvere č. 507681036 zo 4. júla 2012 (ďalej len „zmluva o úvere“) Metropolitní spořitelní družstvo, Balbínova 22, Vinohrady, Praha 2, Česká republika (ďalej len „pôvodný veriteľ“), poskytlo dlžníčke úver vo výške 130 000 000 CZK, ktorého istina nebola dodnes ani čiastočne splatená. Pôvodný veriteľ pohľadávku postúpil obchodnej spoločnosti AB-CREDIT a. s., Opletalova 57, Nové Město, Praha 1, Česká republika. Následne ju táto obchodná spoločnosť postúpila obchodnej spoločnosti CREDIS INVEST ALFA, s. r. o., Zámocká 30, Bratislava. Napokon bola pohľadávka postúpená sťažovateľke.

Pohľadávka je okrem iného zabezpečená aj záložným právom k nehnuteľnostiam vo výlučnom vlastníctve dlžníčky. Ide o nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese Bratislava III, mestská časť Vajnory, katastrálne územie [REDAKOVANÉ], a sú zapísané v katastri nehnuteľností na [REDAKOVANÉ] ako parc. č. [REDAKOVANÉ] (zastavané plochy a nádvorí – 3099 m²), parc. č. [REDAKOVANÉ] (zastavané plochy a nádvorí – 4460 m²) a stavba súp. č. [REDAKOVANÉ] postavená na parc. č. [REDAKOVANÉ] (predajno-skladový objekt). Záložné právo bolo zriadené na základe zmluvy o zriadení záložného práva uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom a dlžníčkou 4. júla 2012 a je zapísané na liste vlastníctva.

Po tom, ako sťažovateľka, resp. jej právni predchodcovia začali pohľadávku od dlžníčky aktívne vymáhať, táto začala rôznymi špekulatívnymi argumentmi spochybňovať platnosť zmluvy o úvere. Je však nesporné, že samotná dlžníčka pohľadávku dlhodobo eviduje vo svojom účtovníctve ako „krátkodobú pôžičku“ a čo je ešte dôležitejšie, dlžníčka doteraz nikdy neuviedla, že peňažné plnenie zodpovedajúce úveru zo zmluvy o úvere jej nebolo zo strany pôvodného veriteľa poskytnuté.

Dlžníčka bola dlhodobo farmaceutickou spoločnosťou zaoberajúcou sa realizovaním projektov týkajúcich sa výskumu, vývoja a najmä výroby rôznych druhov liekov, výživových doplnkov a kozmetických prípravkov.

Po podaní žaloby právneho predchodcu sťažovateľky proti dlžníčke na Okresnom súde Bratislava III o zaplatenie sumy 130 000 000 CZK s prísl. (konanie sa vedie pod sp. zn. 26 Cb 436/2015 a bolo prerušené z dôvodu reštrukturalizácie dlžníčky) v tom čase jediný spoločník a konateľ dlžníčky ██████████ založil znova ako jediný spoločník a konateľ úplne novú farmaceutickú spoločnosť VULM s. r. o. (ďalej len „VULM“), ktorá následne *de facto* postupne a systematicky nahradila dlžníčku, pretože do 7. februára 2017 sídlila na rovnakej adrese ako dlžníčka, prakticky prevzala obchodné meno dlžníčky (od 7. februára 2017 bolo obchodné meno dlžníčky zmenené z VULM SK na meno BENE Pharma) vrátane loga a súvisiacich ochranných známk, ide tiež o farmaceutickú spoločnosť s takmer rovnakým predmetom činnosti ako dlžníčka, jediným spoločníkom a konateľom VULM bol ██████████ a na VULM bola z dlžníčky prevedená prakticky celá jej podnikateľská činnosť vrátane registrácií liekov potrebných pre ich výrobu, hnutelných vecí, zásob, zamestnancov a pod. Inými slovami, dlžníčka sa vôbec netají tým, že svoju dlhoročnú podnikateľskú činnosť ukončila, resp. previedla na tretiu osobu (navyše s ňou spriaznenú) s údajným cieľom transformácie na obchodnú spoločnosť, teda s cieľom začatia od základov odlišného podnikania, než aké bolo pre dlžníčku charakteristické od jej vzniku. Je zjavné, že v spoločnosti dlžníčky neostalo nič, čo by bolo možné reštrukturalizovať, lebo prakticky celý podnik bol tesne pred povolením reštrukturalizácie prevedený na tretiu osobu.

Dlžníčka podala návrh na začatie reštrukturalizačného konania a uznesením okresného súdu sp. zn. 2 R 1/2017 z 23. marca 2017 bola jej reštrukturalizácia povolená.

Sťažovateľka v zákonnej lehote prihláškou z 25. apríla 2017 uplatnila svoju pohľadávku do reštrukturalizácie. Ako to už bolo uvedené, jej pohľadávka je zabezpečená záložným právom k nehnuteľnostiam.

Reštrukturalizačný správca listom z 2. mája 2017 sťažovateľke potvrdil, že jej zabezpečená pohľadávka bola zapísaná do zoznamu pohľadávok.

Uznesením okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-87 z 25. mája 2017 na návrh reštrukturalizačného správcu bolo určené, že sa na zabezpečovacie právo sťažovateľky uplatnené prihláškou zabezpečenej pohľadávky z 25. apríla 2017 neprihliada. Toto uznesenie nebolo sťažovateľke doručené.

Dňa 5. júna 2017 bolo sťažovateľke doručené oznámenie reštrukturalizačného správcu z 31. mája 2017 o popretí ňou prihlásenej zabezpečenej pohľadávky v celom rozsahu čo sa týka právneho dôvodu, výšky a vymáhateľnosti.

Sťažovateľka 16. júna 2017 podala okresnému súdu žalobu o určenie nespornosti pohľadávky čo sa týka právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a zabezpečenia, teda incidenčnú žalobu.

Uznesením okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-269 z 21. júna 2017 bolo vyslovené, že sa sťažovateľke nepriznáva hlasovacie právo a iné práva spojené s jej pohľadávkami.

Na schôdzi veriteľov konanej 4. októbra 2017 došlo k schváleniu reštrukturalizačného plánu.

Následne uznesením okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-473 z 27. októbra 2017 bol reštrukturalizačný plán dlžníčky potvrdený a reštrukturalizácia dlžníčky sa ukončila.

Súčasný stav je taký, že sťažovateľka ako zabezpečený veriteľ s pohľadávkou predstavujúcou len v istine sumu asi 4,9 mil. € (prijatie ktorej dlžníčka nikdy nepoprela a vedie ju vo svojom účtovníctve) čelí hrozbe, že jej pohľadávka nebude uspokojená vôbec a navyše v dôsledku špekulatívneho prevodu podniku dlžníčky a následnej nezákonnej reštrukturalizácie dlžníčky dôjde k odstráneniu záložného práva sťažovateľky a k predaju nehnuteľností tvoriacich jediný hodnotný majetok, ktorý ostal vo vlastníctve dlžníčky.

Podľa názoru sťažovateľky reštrukturalizácia dlžníčky bola očividne a hrubo nezákonná a sťažovateľka v ďalšom sumarizuje najzásadnejšie skutočnosti zakladajúce podľa jej názoru hrubú nezákonnosť reštrukturalizácie dlžníčky. Ide predovšetkým o to, že nikdy neboli splnené základné predpoklady na povolenie reštrukturalizácie, reštrukturalizačný posudok obsahuje zásadné chyby, reštrukturalizačný správca závažne porušil zákonné povinnosti pri posudzovaní prihlášky sťažovateľky a pri jej popieraní, okrem toho existuje dôvodné podozrenie z podvodného konania v rámci reštrukturalizácie dlžníčky a napokon dlžníčka zaradila sťažovateľku v rámci reštrukturalizačného plánu do nesprávnej skupiny veriteľov.

V súvislosti s tvrdeným nenaplnením základných predpokladov na povolenie reštrukturalizácie poukazuje sťažovateľka na to, že účelom reštrukturalizácie je zachovanie podstatnej časti podniku dlžníka takým spôsobom, ktorý umožní, aby jeho veritelia dosiahli vyššie uspokojenie svojich pohľadávok ako v prípade konkurzu. Ak teda má reštrukturalizácia slúžiť svojmu účelu, je nevyhnutné, aby podnik dlžníka bol naďalej prevádzkovaný, čo je možné iba za predpokladu, že dlžník nebude zbavený rozhodujúcej časti majetku. Ak takýto predpoklad nie je možné naplniť, potom je nevyhnutné riešenie úpadku dlžníka realizovať prostredníctvom konkurzu. Jedným z úkonov, ktoré musí reštrukturalizačný správca pri vypracovávaní reštrukturalizačného posudku vykonať, je zistenie, či možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku. Reštrukturalizáciu založenú iba na tom, že sa ukončí hlavná činnosť prevádzky podniku a bude sa pokračovať iba vo vedľajších činnostiach, reštrukturalizačný správca nesmie odporučiť. O to viac potom platí, že nemožno odporučiť reštrukturalizáciu, po ktorej dlžník nebude pokračovať ani vo vedľajších činnostiach, ale svoje podnikanie založí na činnostiach úplne nových. Tento základný predpoklad v možnej realizovateľnosti reštrukturalizácie dlžníčky nikdy nebol naplnený, keďže nie je možné zachovať prevádzku podniku dlžníčky, lebo prakticky celý podnik bol prevedený na sesterskú spoločnosť a podnikateľský plán dlžníčky prezentovaný v reštrukturalizačnom posudku a v reštrukturalizačnom pláne vychádza z nepravdivých skutočností a neposkytuje žiadnu záruku uspokojenia pohľadávok veriteľov. Ako podmienka povolenia reštrukturalizácie je v § 109 ods. 3 písm. f) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) výslovne formulovaná požiadavka zachovania podstatnej časti prevádzky podniku, ktorá bude ekonomickým základom na uspokojovanie pohľadávok veriteľov. Táto podmienka v prípade dlžníčky nebola a ani nemôže byť splnená. Jej podnik nie je možné zachovať, lebo dlžníčka celý podnik už v minulosti previedla na tretiu osobu. Je preto zjavné, že v spoločnosti dlžníčky niet čo reštrukturalizovať. Podľa reštrukturalizačného plánu podnikateľský plán spočíva v realizovanej kúpe lukratívnych tzv. dossierov (receptúr na výrobu liekov) s ich následnou registráciou a výrobou u zmluvných partnerov ako obchodno-farmaceutická spoločnosť s minimom vlastných zamestnancov, ktorá využila ponuku lacných „outsourcovaných služieb“. Podľa názoru sťažovateľky tento

podnikateľský plán je nezmyselný a nemôže poskytovať záruku uspokojenia pohľadávok veriteľov. Predmetné dossiery už dlžníčka v minulosti preukázateľne vlastnila a ich kúpna cena bola absolútne neprimeraná. Tvrdená kúpa dossierov za odplatu vo výške 8 190 000 € bola iba účelovým právnym úkonom s cieľom vytvoriť obrovskú pohľadávku voči dlžníčke a argumentáciu pre povolenie reštrukturalizácie, čo však vedie iba k ukráteniu uspokojenia pohľadávky sťažovateľky, ktorá s reštrukturalizáciou od začiatku zásadne nesúhlasila. Pritom výsledok podnikateľského plánu je značne neistý.

V súvislosti s tvrdenými zásadnými chybami reštrukturalizačného posudku sťažovateľka uvádza, že tento je nekonzistentný, obsahuje viacero vzájomne rozporných skutkových tvrdení, ktorých súčasná pravdivosť nie je logicky možná, neobsahuje podrobné, resp. pravdivé zhodnotenie viacerých právnych úkonov dlžníčky, pri ktorých možno predpokladať ich odporovateľnosť, v časti 11 (podrobné zhodnotenie právnych úkonov dlžníčky so spriaznenými osobami) obsahuje viacero zjavných nesprávností, nie je v ňom uvedené záložné právo sťažovateľky k lietadlu a napokon absentuje hodnoverné odôvodnenie, prečo v prípade povolenia reštrukturalizácie možno odôvodnene predpokladať väčší rozsah uspokojenia veriteľov ako v prípade vyhlásenia konkurzu.

V súvislosti s tvrdenými závažnými porušeniami povinností reštrukturalizačného správcu pri posudzovaní a pri popieraní prihlášky sťažovateľky táto poukazuje najmä na to, že reštrukturalizačný správca najskôr vystavil sťažovateľke potvrdenie o správnosti jej prihlášky zabezpečenej pohľadávky, avšak následne toto potvrdenie sám spochybnil tým, že prihlášku sťažovateľky predložil okresnému súdu s návrhom, aby sa na ňu v rozsahu záložného práva neprihliadalo. Týmto nezákonným postupom hrubo zasiahol do právnej istoty sťažovateľky. V rozpore so zákonom o konkurze postupoval aj pri popieraní pohľadávky, keď pri jej spochybnení nekriticky prebral všetky argumenty dlžníčky týkajúce sa existencie a splatnosti pohľadávky a túto poprel v celom rozsahu. Pritom popretie pohľadávky v celom rozsahu je zjavne absurdné a v očividnom rozpore s § 124 ods. 1 zákona o konkurze, a to najmä s ohľadom na to, že dlžníčka prijatie peňažných prostriedkov od pôvodného veriteľa nikdy nepoprela a eviduje tento záväzok voči sťažovateľke vo svojom účtovníctve.

V súvislosti s tvrdeným dôvodným podozrením z podvodného konania v rámci reštrukturalizácie dlžníčky poukazuje sťažovateľka na to, že dossiery mala nadobudnúť za sumu 8 190 000 € zmluvou z 1. novembra 2016, hoci tento podnikateľský zámer je nezmyselný, neposkytuje záruku uspokojenia pohľadávok veriteľov a s najväčšou pravdepodobnosťou bola táto kúpa iba účelovým právnym úkonom s cieľom vytvoriť obrovskú pohľadávku voči dlžníčke a argumentáciu pre povolenie reštrukturalizácie. S ohľadom na časovanie a ďalšie okolnosti týkajúce sa podpisu zmluvy je pravdepodobné, že ide o odporovateľný právny úkon. Reštrukturalizačný správca napriek tomu možnosť odporovateľnosti neuplatnil a pohľadávku predávajúceho zo zmluvy nepoprel. Znamená to, že z vlastníka tejto pohľadávky sa stal v rámci reštrukturalizácie veriteľ s najväčším počtom hlasovacích práv a najmä vďaka nemu bol reštrukturalizačný plán schôdzou veriteľov schválený. Vzniká dôvodné podozrenie, že „ovládnutie“ reštrukturalizácie dlžníčky veriteľom tejto pohľadávky bolo dopredu naplánovaným podvodným konaním majúcim za cieľ výlučne ukrátenie uspokojenia pohľadávky sťažovateľky. Ďalšou viac ako podozrivou skutočnosťou je, že okrem pohľadávky sťažovateľky a pohľadávky z neuhradenej ceny dossierov bola do reštrukturalizácie prihlásená už len jediná pohľadávka v zanedbateľnej výške 3 499,32 €. Je preto pravdepodobné, že dlžníčka pred začatím reštrukturalizácie všetky svoje záväzky voči obchodným partnerom vysporiadala, prípadne ich presunula do sesterskej spoločnosti VULM a následne za pomoci vykonštruovanej pohľadávky z kúpy dossierov za asistencie reštrukturalizačného správcu a nečinnosti okresného súdu zrealizovala nezákonnú reštrukturalizáciu s jediným účelom – zbaviť sa pohľadávky sťažovateľky a jej záložného práva.

Sťažovateľka v súvislosti s jej tvrdeným zaradením do nesprávnej skupiny veriteľov uvádza, že hoci bola prihlásená do reštrukturalizácie so zabezpečenou pohľadávkou, napriek tomu namiesto do skupiny veriteľov zabezpečených pohľadávok bola zaradená do skupiny veriteľov nezabezpečených pohľadávok. Sťažovateľka nesúhlasí s hodnotením jej prihlášky ako nedostatočnej a čo je ešte dôležitejšie určenia existencie záložného práva sa domáha incidenčnou žalobou. Ak v incidenčnom konaní uspeje a v súlade so žalobou bude určené, že záložné právo existuje a zabezpečuje pohľadávku sťažovateľky, avšak medzitým na základe reštrukturalizačného plánu už záložné právo nezvratiteľne zanikne, bude táto

situácia znamenať nezvratný a hrubý zásah do jej práv. Platí preto, že pokiaľ o incidenčnej žalobe nebude rozhodnuté, má byť na sťažovateľku nahliadané ako na popretého zabezpečeného veriteľa. Z tohto dôvodu sťažovateľka žiadosťou z 26. septembra 2017 žiadala o zaradenie pohľadávky do inej skupiny, než aká vyplývala z reštrukturalizačného plánu, a to o preradenie zo skupiny veriteľov nezabezpečených pohľadávok do skupiny veriteľov zabezpečených pohľadávok. Napriek tomu však takto preradená nebola a hoci táto skutočnosť bola okresnému súdu známa, bol reštrukturalizačný plán uznesením potvrdený.

3. Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu jej označených práv procesnými pochybeniami okresného súdu.

Predovšetkým uznesenie okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-473 z 27. októbra 2017 nie je dostatočným spôsobom odôvodnené, a to v rámci závažných námietok, ktoré boli uplatnené.

Ďalej došlo k porušeniu práv sťažovateľky tým, že sa neprihliadlo na jej záložné právo. Reštrukturalizačný správca vydaním potvrdenia sťažovateľke *de facto* uznal, že nemá pochybnosti o riadnom a včasnom prihlásení pohľadávky a záložného práva do reštrukturalizácie, inak by totiž takéto potvrdenie nikdy nevydal. Tento záver podporuje tiež samotné zapísanie pohľadávky a záložného práva do zoznamu pohľadávok. Pritom podľa § 26 ods. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov do zoznamu pohľadávok sa nezapisuje pohľadávka uplatnená v prihláške, ktorá neobsahuje základné náležitosti podľa zákona (§ 29 ods. 1 a § 122 ods. 1 zákona o konkurze). Ak by teda reštrukturalizačný správca nepovažoval pohľadávku alebo záložné právo za riadne a včas prihlásené z dôvodu chýbajúcej zákonnej náležitosti prihlášky, resp. by mal o riadnom a včasnom prihlásení pohľadávky a záložného práva pochybnosti, pohľadávku by do zoznamu pohľadávok nezapísal. Po takomto úkone už nemožno tvrdiť, že existujú pochybnosti týkajúce sa riadneho a včasného prihlásenia pohľadávky a záložného práva, a preto nebola splnená základná procesná podmienka na vydanie rozhodnutia podľa § 122 ods. 4 zákona o konkurze (existencia pochybností o prihláške). Od zápisu pohľadávky do

zoznamu pohľadávok a od vystavenia potvrdenia už reštrukturalizačný správca mohol pohľadávku a záložné právo rozporovať výlučne prostredníctvom inštitútu popretia pohľadávky v zmysle § 124 zákona o konkurze. Ďalej § 122 ods. 4 zákona o konkurze umožňuje súdu rozhodnúť len o tom, či sa na prihlášku prihliada alebo nie, a teda neumožňuje rozhodnúť iba o časti prihlášky, o časti prihláškou uplatnenej pohľadávky, prípadne iba o zabezpečení pohľadávky, teda tak ako to urobil okresný súd uznesením č. k. 2 R 1/2017-87. Toto uznesenie je preto aj z tohto dôvodu nezákonné. Sťažovateľka je navyše presvedčená, že v konaní o podnete reštrukturalizačného správcu podanom podľa § 122 ods. 4 zákona o konkurze mala byť procesnou stranou a mala dostať možnosť sa k predmetnému podaniu vyjadriť pred vydaním uznesenia. Možno konštatovať, že sťažovateľke bola vydaním uznesenia č. k. 2 R 1/2017-87 odňatá možnosť konať pred súdom. Aj keby boli procesné podmienky vydania tohto uznesenia splnené (čo sťažovateľka dôrazne odmieta), absencia uvedenia výšky zabezpečenej sumy v prihláške zabezpečenej pohľadávky nemá za následok riadne neuplatnenie zabezpečovacieho práva, resp. to, že sa na zabezpečovacie právo neprihliada, lebo takýto záver priamo nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona o konkurze. Opačný záver okresného súdu predstavuje neprípustný formalizmus popierajúci zmysel zákona a samotného inštitútu reštrukturalizácie. Sťažovateľka pritom predložila spolu s prihláškou fotokópiu zmluvy o zriadení záložného práva, z ktorej zabezpečená pohľadávka jasne vyplýva. Ak aj napriek tomu okresný súd nepovažuje záložné právo za riadne prihlásené, je takýto výklad neadekvátne formalistický, nespravodlivý a v právnom štáte neprípustný.

4. Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 27.10.2017, č.k. 2R/1/2017-473, porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 27.10.2017, č.k. 2R/1/2017-473 sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Okresný súd Prešov je povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu.“

5. Napokon sťažovateľka žiada, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-473 z 27. októbra 2017.

II.

6. Z potvrdenia o zápise do zoznamu pohľadávok sp. zn. 2 R 1/2017 z 2. mája 2017 vydaného reštrukturalizačným správcom vyplýva, že na základe prihlášky doručenej 27. apríla 2017 pod poradovým číslom pohľadávky 1 bola 2. mája 2017 zapísaná do zoznamu pohľadávok zabezpečená pohľadávka sťažovateľky v celkovej sume (vrátane príslušenstva) 202 611 232,87 CZK.

7. Z uznesenia okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-87 z 25. mája 2017 vyplýva, že na zabezpečovacie právo sťažovateľky vyplývajúce z prihlášky doručenej 27. apríla 2017 sa neprihliada. Podľa názoru okresného súdu prihláška neobsahuje pri prihlasovanom zabezpečovacom práve zabezpečenú sumu (nevyplnený údaj). Pritom špecifikácia zabezpečenej sumy pohľadávky patrí pri uplatnení zabezpečovacieho práva medzi obligatórne náležitosti prihlášky zabezpečenej pohľadávky (§ 29 ods. 1 zákona o konkurze).

8. Z oznámenia reštrukturalizačného správcu o popretí pohľadávky sp. zn. 2 R 1/2017 z 31. mája 2017 adresovaného právnej zástupkyňi sťažovateľky vyplýva, že v súlade s § 124 ods. 2 zákona o konkurze pohľadávku zapísanú v zozname pohľadávok pod č. 2/1 spolu vo výške 7 498 287,73 € (prihlásenú v CZK v sume 202 611 232,87 CZK) popiera v celom rozsahu čo sa týka právneho dôvodu, výšky a vymáhateľnosti, a to z viacerých konkrétne uvedených dôvodov.

9. Zo žaloby sťažovateľky ako žalobkyne proti dlžníčke ako žalovanej doručenej okresnému súdu 21. júna 2017 vedenej pod sp. zn. 2 Cbi 17/2017 (zákonný sudca JUDr.

Tomáš Novák totožný so zákonným sudcom v konaní sp. zn. 2 R 1/2017) vyplýva, že sťažovateľka sa domáha určenia, že jej pohľadávka prihlásená do reštrukturalizácie dlžníčky je nesporná čo sa týka poradia uspokojenia, právneho dôvodu, výšky 200 242 739,72 CZK a vymáhateľnosti v rovnakej výške. Ďalej žiada určiť, že ide o pohľadávku zabezpečenú záložným právom s poradím uspokojenia 1.

10. Z uznesenia okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-269 z 21. júna 2017 vyplýva, že sa ňou nepriznávajú sťažovateľke ako veriteľke hlasovacie práva a iné práva spojené s jej pohľadávkami. Keďže sa podľa názoru okresného súdu na zabezpečovacie právo sťažovateľky neprihliada, považuje sa jej pohľadávka za nezabezpečenú. Nesplňa preto základné predpoklady uvedené v § 125 ods. 1 zákona o konkurze, keďže nejde o pohľadávku priznanú rozhodnutím alebo iným podkladom, na základe ktorého by inak bolo možné nariadiť výkon rozhodnutia alebo vykonať exekúciu, ale ani o pohľadávku, v ktorej bolo uplatnené zabezpečovacie právo registrované v registri záložných práv, prípadne v osobitnom registri alebo zapísané v katastri nehnuteľností. Prihláška preto nesplňa zákonné predpoklady na priznanie hlasovacích práv.

11. Z reštrukturalizačného plánu dlžníčky z 25. augusta 2017 vyplýva *inter alia*, že sťažovateľka je zaradená do skupiny pre nezabezpečené pohľadávky, a to vzhľadom na uznesenie okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-87 z 25. mája 2017. Keďže dlžníčka iných zabezpečených veriteľov nemá, v pláne sa skupina pre zabezpečené pohľadávky ani nevytvára. Plán v zásade zachováva súčasné právne postavenie nezabezpečených veriteľov z hľadiska realizácie ich ďalšej vzájomnej kooperácie, ako i existencie ich súčasných právnych vzťahov za súčasných podmienok. V zmysle plánu pohľadávky nezabezpečených veriteľov v rozsahu 50 % z ich celku zaniknú odpustením dlhu dlžníčke, v dôsledku čoho dlžníčka bude plniť v rozsahu 50 %.

12. Z uznesenia okresného súdu č. k. 2 R 1/2017-473 z 27. októbra 2017, ktoré sa stalo právoplatným 7. novembra 2017, vyplýva, že sa ním potvrdzuje reštrukturalizačný plán dlžníčky, o ktorom hlasovala schvaľovacia schôdza 4. októbra 2017. Zároveň sa ním končí reštrukturalizácia dlžníčky. Podľa názoru okresného súdu boli splnené podmienky pre potvrdenie reštrukturalizačného plánu a námietky uvedené sťažovateľkou v jej písomnom

podaní nie sú dôvodné. Veritelia na schvaľovacej schôdzi hlasovali za prijatie plánu potrebnou väčšinou prítomných hlasov vo všetkých skupinách.

III.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

15. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m.m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

17. Jadrom námietok sťažovateľky je, že k reštrukturalizácii vôbec nemalo dôjsť pre nesplnenie zákonných podmienok, ďalej, že sťažovateľka v rozpore so zákonom bola zaradená do nesprávnej skupiny veriteľov, keďže bola považovaná v rozpore so skutočnosťou za nezabezpečeného veriteľa, a napokon sa nevzalo na zreteľ, že o ňou podanej incidenčnej žalobe nebolo ešte rozhodnuté.

18. Podľa § 158 ods. 1 zákona o konkurze ak sa podľa plánu má plniť na popretú časť pohľadávky, dlžník a preberajúca osoba sú povinní spoločne a nerozdielne zložiť plnenie pripadajúce na popretú časť pohľadávky do súdnej alebo notárskej úschovy alebo v celom rozsahu zabezpečiť splnenie tohto plnenia majetkom do 30 dní od splatnosti tohto plnenia; inak sa plán voči veriteľovi vo vzťahu k dotknutej popretej pohľadávke stáva neúčinným.

Podľa § 158 ods. 2 zákona o konkurze plnenie zložené do úschovy podľa odseku 1 sa uvoľní v prospech veriteľa popretej pohľadávky alebo jeho zložiteľa podľa rozhodnutia

súdu, prípadne podľa uznania popretej pohľadávky dlžníkom bezodkladne po právoplatnosti rozhodnutia súdu, alebo po uznaní popretej pohľadávky dlžníkom.

Podľa § 158 ods. 3 zákona o konkurze ak po zistení popretej pohľadávky je zjavné, že pohľadávka bola zaradená do nesprávnej skupiny, dlžník a preberajúca osoba sú povinní spoločne a nerozdielne doplatiť rozdiel, o ktorý bol veriteľ popretej pohľadávky ukrátený.

19. Z citovaných ustanovení je predovšetkým zrejmé, že pokiaľ veritelia reštrukturalizačný plán odsúhlasia, súd je oprávnený tento plán potvrdiť aj napriek tomu, že prebiehajúce incidenčné konanie nie je ukončené. Ďalej možno tiež vyvodiť, že pokiaľ následne bude veriteľ v incidenčnom konaní úspešný, dlžník bude zodpovedný za uspokojenie jeho práv vyplývajúcich z popretej pohľadávky, a to vrátane prípadu, ak sa zistí, že popretá pohľadávka bola zaradená do nesprávnej skupiny. Inými slovami, do nesprávnej skupiny zaradená popretá pohľadávka veriteľa zostáva zachovaná v prípade jeho úspechu v incidenčnom konaní a dlžník je povinný uspokojiť ju.

20. Za uvedeného stavu ústavný súd nepovažuje za potrebné do právoplatného uznesenia okresného súdu o potvrdení reštrukturalizačného plánu a o ukončení konania zasiahnuť, a to bez vecného skúmania dôvodnosti uplatnených námietok sťažovateľky.

21. Odlišná je situácia vo vzťahu k otázke zániku záložného práva sťažovateľky v dôsledku veriteľmi schváleného a súdom potvrdeného reštrukturalizačného plánu. V tomto smere sťažovateľka namieta z viacerých ohľadov správnosť postupu okresného súdu a zákonnosť jeho uznesenia č. k. 2 R 1/2017-87 z 25. mája 2017.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka uvedené uznesenie okresného súdu sťažnosťou nenapadla, neprichádza ani do úvahy, aby sa ústavný súd dôvodnosťou námietok smerujúcich proti postupu a uzneseniu okresného súdu zaoberal.

22. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018